

HOOFDSTUK 1

Ga nooit naar bed met het broertje van je huisgenoot.

Een gulden regel. Die ik vannacht heb overtreden. Twee keer.

Oeps.

Gelukkig was het een fantastisch feest. Dat ga ik als excuus gebruiken als Julia pissig is. Of als haar huis is gesloopt. En dat is het, vrees ik. Mijn gezellige housewarming is een beetje uit de hand gelopen.

Elk jaar op 26 augustus drink ik om te vergeten. Dit jaar deed ik het met alles erop en eraan.

Ik wou dat Mike gewoon wegging, zonder dat ik met hem hoef te praten.

Mijn blote billen strijken telkens langs de muur als ik bij hem vandaan schuif. Zo vervelend. Schrijft de onenightstand-etiquette in dit geval niet voor dat hij met zijn rug naar me toe moet liggen?

Ik vraag me af wat Madeleine, zijn zus, zou zeggen als ze het wist. Waarschijnlijk zou ze doen alsof ik lucht was. Dat doet ze de laatste tijd sowieso al. Ik wou dat Julia haar niet had gevraagd om hier te komen wonen.

Julia, mijn beste vriendin van de universiteit, heeft dit huis geerfd toen haar tante doodging. Dus toen nodigde ze mij, Madeleine en haar zusje Coco uit als huisgenootjes. We hadden nog een vijfde

nodig, en dat werd mijn vriendin Angie. We zijn een raar stelletje: Coco is de typische ideale huisvrouw, Angie is een fashionista, Julia is hyperslim en ambitieus, en Madeleine is een stresskip. En ik? Ik eh... Tja, hoe beschrijf je jezelf? Laten we mij maar werk in uitvoering noemen.

We wonen hier nu twee weken. Het huis is een *brownstone* met de naam Rookhaven, in Union Street in Carroll Gardens, een wijk in Brooklyn in New York City. Niemand van ons heeft ooit eerder in New York gewoond. We zijn groentjes.

De inwoners van Carroll Gardens zijn een wonderlijke mix van oude mensen die hier waarschijnlijk al hun hele leven wonen, net afgestudeerden met een eerste baan zoals wij die – laten we eerlijk zijn – niet genoeg verdienen om in Manhattan te wonen, en artistieke yuppiestellen met jonge kinderen. De sfeer is lekker dorps, met allemaal oude, traditionele Italiaanse bakkerijen en restaurants, en kleine hippe cafés ertussen. (Ik ben dol op kleine hippe cafés.)

Ik ben ook dol op mijn kamer. Ik heb in mijn leven heel veel kamers gehad – zevenentwintig, als je elke verhuizing binnen internaten en studentenhuizen meetelt –, maar nog nooit een zoals deze. Hoog plafond, ramen met uitzicht op het trapje aan de voorkant, een hele wand met spiegelkasten. Oké, de spiegels zijn verweerd en het behang met verschoten rozenknopjes ziet eruit alsof het uit een oude film komt. Maar het vóélt goed. Het voelt alsof het zo hoort.

Het hele huis ademt dat gevoel. Als ik aardig wil zijn, noem ik de inrichting vintage en gedateerd. (Oud en shabby.) Het linoleum in de keuken heeft een patroon van roomkleurige, oranje en bruine bloemen. Nee, dat is geen geintje. Maar ik ben gewoon dolgelukkig dat ik in New York woon. Ver bij mijn ouders vandaan, in de spannendste stad ter wereld, en met een baan bij een pr-bureau in Soho. Eindelijk heb ik een leven.

Ik zeg het eerlijk, ik had niet met Mike naar bed moeten gaan. De situatie met Madeleine is al zo, hoe zal ik het zeggen, gecompliceerd. Vluchtige seks werkt alleen met iemand die je nooit meer ziet. Maar zoals ik al zei, het was 26 augustus (ook bekend als Ed-die Neeson Herdenkingsdag, of dit-nooit-meerdag). En op 26 augustus gaan er dingen mis.

Wat is dat irritante rinkelende geluid?

‘Volgens mij gaat de bel.’

O nee! Mike! Wakker! Naast me in bed. Ik gluur door mijn wimpers. Net als Madeleine is hij belachelijk knap. Het zal hun Chinees-Ierse bloed wel zijn. Goeie combi.

‘Eh... iemand anders doet wel open,’ mompel ik. Mijn adem ruikt als een open graf. Niet dat het erg is. Ik wil verder niks van hem. Hoewel ik vannacht... ieuw. Jezus. Dat had ik niet moeten denken. Seks was dus een slecht idee. Het is nergens voor nodig om je puriteins schuldig te voelen over een onenightstand. Ik ben een feministe. En zo.

Er wordt weer aangebeld.

‘Pia... Kom eens hier, lekker ding van me.’ Mike schuift een arm onder me.

‘Ik ga opendoen. Misschien is het belangrijk!’ zeg ik opgewekt. Ik glijd langs hem heen en val met een plof op het donkergroene tapijt.

Ik raap mijn slipje op van de vloer, stap erin en probeer cool en zorgeloos te kijken terwijl ik het eerste t-shirt binnen handbereik aantrek. Het is van Smith geweest, een jongen met wie ik verkeer had (met wie ik een paar keer naar bed ben geweest) op de universiteit. Op de achterkant staat de tekst: I BRAKE FOR CHEERLEADERS... HARD.

Ik doe mijn afgeknipte spijkerbroek en Elmo-sloffes aan en schuif mijn mobieltje in mijn zak.

‘Ik ben blij dat je remt voor cheerleaders,’ zegt Mike. ‘Ze zijn bijna uitgestorven.’

‘Eh, ja, zeg dat wel!’ Ik snoer hem de mond door de deur achter me dicht te slaan.

Mike! Jezus! Wat een nachtmerrie!

Ik doe mijn ogen dicht en probeer me de afgelopen avond te herinneren. Dat is zorgwekkend lastig. Ik voelde me kut omdat Thomson (mijn vriend, ahem, scharrel) niet reageerde op mijn sms (*Hola. Fenomenaal feest. Neem peuken mee...* Goeie sms, toch? Sarcastisch gebruik van ouderwetse woorden, drie puntjes in plaats van zo’n stomme smiley). Ik kan slecht tegen blauwtjes. Vooral op 26 augustus.

Dus zette ik het op een zuipen. En zoop ik meer. En nog meer.

Ik heb gedanst, dat weet ik nog. Op een tafel misschien? Ja, daar staat me iets van bij... Bewegingen à la aerobics jaren tachtig, geloof ik. Grapevine. Ik weet het zeker. Hoe dan ook, ik leefde me lekker uit. En als ik me lekker uitleef, kan de rest me niet schelen.

En Mike deed push-ups met één hand, heel slecht, en hij maakte me aan het lachen, en toen struikelde ik en het volgende moment drukte hij zijn lippen op de mijne. Ik ben dol op zoenen, echt waar, en hij is er best goed in, en ik was van 't padje af, dus stelde ik voor om naar mijn kamer te gaan. En toen... o jezus.

Niets brandt zo erg als schaamte met een kater.

De persoon die aanbelt wordt ongeduldig. *Dingdongdingdongdingdong.*

'Ik kom al!' brul ik, terwijl ik tussen de flessen en peuken op de trap door laveer.

Ik hoop dat het niet de politie is. Ik geloof dat er geen drugs waren, maar je weet het nooit. Op mijn tweede kostschool dacht ik dat mijn vriendje Jack ocd had en dat hij daarom lijntjes talkpoeder had gemaakt, maar het bleek... wacht. Terug naar de nachtmerrie.

Ik doe de deur open en slaak een zucht van verlichting.

Het is gewoon een oude man. Zijn gezicht is net een lange rozijn met puntige elfenoren, boven op een lang en mager lichaam.

'Jongedame, waar is je vader?' vraagt hij met een zwaar Brooklyn accent.

'In Zürich,' zeg ik, en ik voeg eraan toe: 'Meneer.' (En dan zeggen ze dat ik nooit met twee woorden spreek.)

'Ben je familie van Julia?'

'Sh... jeetje, bedoel ik, nee.'

'Dat dacht ik al. Bij mijn weten is Pete nooit hertrouwd en jij bent zo te zien iets halfs.'

Pardon? 'Ik ben een hele persoon, geen halve. Mijn moeder is Indiaas, mijn vader Zwitsers. Komt u later maar terug.' Ik probeer de deur dicht te doen, maar hij duwt ertegen.

'Ik wil miss Russotti spreken.'

'Welke? Er zijn er twee. De oude Russotti, beter bekend als Julia, en de jonge Russotti, beter bekend als Coco.'

'Degene die verantwoordelijk is voor de beestenboel tot vijf uur 's ochtends en dus ook voor het instorten van mijn keukenplafond.'

Mijn adem stukt. Kennelijk woont hij op de begane grond. Ik denk koortsachtig na. Hoe los ik dit op?

‘O, wat vervelend voor u. Ik kan de schade vergoeden, meneer, ik...’

‘Er waren zeker geen ouders aanwezig?’

‘Nee, maar ik geloof dat mijn huisgenootje Madeleine ervaring heeft als babysitter. Telt dat?’

‘Niet zo bijdehand.’

‘Ik ben nog nooit bijdehand genoemd.’ Ik draai een lok haar om mijn vinger en probeer hem aan het lachen te maken. Je kunt niet boos blijven als je hebt gelachen, dat is een feit.

Zijn uitdrukking wordt iets zachter en betreft dan weer, alsof het te veel moeite kost om al die scheuren en ravijnen een nieuwe vorm te geven. ‘Haal Julia nou maar.’

‘Ja, meneer. Wilt u misschien binnen wachten?’

‘Als jij denkt dat ik wil weten hoe dit huis er nu uitziet, dan heb je het mis.’

‘Ik ga Julia halen.’

Ik ren de trap op zonder mijn nek te breken over de zooi en klop op de deur van Julia’s kamer. ‘Juju?’ Ik gluur naar binnen.

Geen Julia, alleen Angie en een boomlange Engelse lord die ze op de Cartier Summer Polo in Londen heeft leren kennen (echt waar). Ik heb ze voor het laatst gezien toen ze aan het vozen waren in het washok, na een spelletje *Truth or Dare*, dat Angie altijd *Truth or Fuck Off* noemt. O man, ik hoop dat ze het niet op de wasdroogcombinatie hebben gedaan.

‘Angie! Wakker worden!’

Ik schud haar door elkaar, maar ze kreunt en draait zich om. Ze ziet eruit als een gevallen engel met veel te veel eyeliner.

Julia ontploft als ze het aan de weet komt. Zij en Angie zijn bepaald geen vriendinnetjes. Mijn schuld: ik heb Julia overgehaald om Angie bij ons te laten intrekken voordat ze elkaar ooit hadden ontmoet. Angies ouders hadden namelijk een baantje als PA bij een fotografe in Chelsea voor haar geregeld en ze zat te springen om woonruimte, en Angie is al sinds mijn geboorte mijn beste vriendin. (Letterlijk. Onze moeders lagen naast elkaar op de kraamafdeling.)

Maar toen kwam Angie binnenlopen, zei: ‘Het is een krot, maar

het is retro, daar kan ik wel iets mee,' en stak een sigaret op. Julia was niet onder de indruk.

'Angie! Sta op, verdomme.'

'Pia...' Ze kijkt door haar witblonde haar heen naar mij. 'Ik moest hier wel slapen, er was een triootje in mijn bed.'

'Getver...' Ik frons mijn wenkbrauwen en hijs Angie overeind. 'Je moet me helpen. Megacrisis. Kom op! Snel!'

'Wat ben je toch een ontzettende drama queen. Hugh, schat, wakker worden.'

Hugh komt achter haar wankel uit bed. Hij heeft een heel erg bekakt Engels accent. *Jolly good party.* 'Pah-tie. Bie-zah. Hij is heel knap, net een jonge prins William, maar met meer haar.

Zodra hij weg is, likt Angie haar hand en ruikt eraan om haar adem te testen. 'Jakkes. Wat is er aan de hand, pop?'

'Stront aan de knikker. We moeten Julia zoeken.'

'Oké.' Angie heeft nog haar korte groene jurkje van de vorige avond aan en schuift haar voeten in een paar snowboots uit Julia's kast. 'Je hebt een zuigzoen in je nek.'

'Shit! Wat gênant.' Ik pak Julia's foundation en smeer wat op de plek.

We gaan naar boven. Angie kijkt naar haar dichte kamerdeur. 'Ik haat triootjes.'

'Anders ik wel. Uitsloverij.'

Angie trekt een gezicht en trapt met een karateschop haar deur open. 'Uit met de pret, dames. Opgehoepeld.'

Twee meisjes die ik nooit eerder heb gezien en een lange jongen met donker haar die ik vaag nog ken van de universiteit, slenteren Angies kamer uit.

'Pia, babe!' zegt de jongen terwijl hij zijn shirt dichtknoopt. 'We moeten nodig bijpraten. Weet je nog dat feestje in ons eerste jaar? Codeïne, tequila met limoen...'

Ik ril. Ik weet het weer. Wat een lomperd.

'Rot op,' blaft Angie. 'Nu.'

'Bitch,' zegt hij als hij de trap af loopt.

'Ik ga de lakens verbranden,' mompelt Angie.

Ik hoor een scharnier piepen. Het is Madeleine. Ze komt uit de badkamer in een hagelwitte badjas, met een handdoek als tulband om haar hoofd.

‘Goedemorgen!’ zeg ik met mijn onschuldigste glimlachje.

Ze loopt naar haar kamer en knalt de deur dicht. Typisch Madeleine. Maar goed dat ik er niet bij heb gezegd dat haar broer naakt in mijn bed ligt.

Ik sjok de laatste trap op naar Coco’s zolderkamer en klop op de deur. Julia moet hier zijn. Meer kamers zijn er niet.

‘Ik ben het...’ Langzaam doe ik de deur open.

Julia ligt op het bed in de kleren van gisteravond, tot in de puntjes verzorgd, zoals altijd. Naast haar zit Coco. Haar blonde bob is over een emmer gebogen en... o nee! Ze kotst.

‘Coco!’ zeg ik. ‘Ben je misselijk?’

‘Bravo, Sherlock,’ zegt Julia.

‘Ik voel me prima.’ Coco’s stem weergalmt nasaal in de emmer. ‘Prima! O god, niet prima...’ Gevolgd door luidruchtige kotsgeluiden. ‘Ieuw! Het is groen! O, Julia, het is groen. Is dat erg?’

‘Dat is gal.’ Julia wrijft over Coco’s rug en kijkt me vals aan. Zusterlijk en woedend, in één moeite door. ‘Ik moet even met Pia praten. Kun je misschien ophouden met kotsen?’ Ze heeft een donkere, zelfverzekerde stem, vooral de laatste tijd. Zodra ze haar bul had, vond ze dat ze Voltijds Volwassen moest worden.

‘Zo val ik misschien af...’ miauwt Coco in de emmer.

Ik loop met Julia mee naar de kleine overloop en doe de deur van Coco’s kamer achter me dicht. Ik voel me belabberd. Ik haat ruzie.

‘Het spijt me,’ begin ik meteen. ‘Je zult wel boos zijn over het feestje en...’

‘Je zei dat het een “kleine housewarming” zou zijn,’ valt ze me in de rede. ‘Het leek hier net Cancún in de voorjaarsvakantie, maar dan heel erg ordi.’

Reprimandes, daar heb ik ook een bloedhekel aan. Ik weet best dat ik er een bende van heb gemaakt. Maar ik heb het toch niet expres gedaan?

“Geen wilde feesten,” heb ik gezegd. Dat was de regel toen we hier kwamen wonen. We zijn volwassen mensen, geen tieners. Je schonk iedereen shotjes in alsof je in een cocktailbar werkt!’

‘Eh, ja, dat eh... gebeurde gewoon.’ Ik bijt op mijn lip. ‘En sorry dat ik je stoort, maar eh... er staat een oude baas op de stoep? Hij zegt dat zijn plafond is ingestort? Maar ik vergoed de schade wel! Ik heb genoeg geld en...’

‘Vic?’ zegt Julia ontzet. ‘Ik zweer het je, Pia, ik wil jou niet in mijn huis als je zo blijft gedragen. Ik meen het!’

Zet ze me eruit?

‘Dat doe ik heus niet!’ roep ik uit. ‘Het spijt me! Jezus, wind je niet zo op!’

‘Ga maar vast opruimen!’ schreeuwt ze, en ze dendert de trap af.

Ze schopt me op straat. Ik dacht dat ik eindelijk m’n eigen plekje had gevonden, niet weer iets tijdelijks. Een plek waar ik geen slippers hoef te dragen onder de douche. En dan gooi ik toch weer mijn eigen glazen in. Dom, dom, dom.

Ik ga terug naar Coco’s kamer. ‘Kan ik iets voor je doen, schat? Ik heb nog ergens een zakje rehydratiezout.’

‘Nee...’ kraakt ze. Ze glimlacht engelachtig naar me vanaf haar hoofdkussen. ‘Het was een leuke avond. Je was zo grappig.’

‘Is dat zo?’ Wat heb ik dan gedaan?

Er liggen honderden boeken op de vloer. Volgens mij staan ze normaal gesproken in de boekenkast in de woonkamer. Ze zijn allemaal oud en beduimd, met titels als *What Katy Did* van Susan Coolidge en *Are You There God? It’s Me, Margaret* van Judy Blume. Ik weet nog dat ik *What Katy Did* heb verslonden. Het tweede deel, *What Katy Did at School*, was een van de redenen om te denken dat kostschool leuk was. Wat een stom boek.

‘Waarom liggen die boeken hier?’ vraag ik.

‘Ik wilde niet dat eh... mensen ze uit de kast zouden trekken,’ zegt Coco. ‘Dus heb ik de boeken waar mijn moeder dol op was mee naar boven genomen.’

‘Daar moet je een hele tijd mee bezig zijn geweest.’

‘Na elk loopje heb ik een sho...’ Coco begint weer te kotsen.

‘Hé, dames.’ Angie komt binnen met een niet-brandende sigaret in haar mondhoek. ‘Voor jou, miss Coco.’ Ze heeft god mag weten waar een blikje ijskoude cola gevonden.

‘Wauw, bedankt! Anders drink ik altijd cola light, maar...’

‘Geloof me, dit is beter. Meiden, het is hier een bende. Laten we de troep opruimen.’

Op dat moment gaat mijn telefoon. Nummer onderdrukt. ‘Hallo?’

‘Pia, met Benny Mansi.’

Hij is de directeur van het pr-bureau waar ik werk. Mijn ouders kennen de zijne ergens van en hebben geregeld dat ik in juni mocht

solliciteren. Ik ben vorige week begonnen. Waarom belt hij me op zondag?

‘Weet je dat er een foto van jou op Facebook staat? Topless dansend op een tafel met een fles Captain Morgan-rum in je hand?’

Ik heb het gevoel dat ik een klap krijg. ‘Eh... ik...’

‘Pia, we ontslaan je voor het einde van je proeftijd.’

‘Je ontslaat me... omdat ik een feestje heb gegeven?’

‘Captain Morgan is een van onze grootste klanten,’ zegt Benny. Jij werkt voor mij, en daarmee vertegenwoordig je het bureau. Verder ben je Facebook-vrienden met al je kersverse collega’s. Ze hebben die foto allemaal gezien. Ik vind het leuk dat je je buitenkantooruren zo kostelijk vermaakt, maar dit soort gedrag is... het is onprofessioneel en volstrekt onacceptabel, Pia.’

‘Ik weet het.’ Een kille golf van ontzetting spoelt over me heen, en ik staar naar de vergeelde glow-in-the-dark-sterren op Coco’s schuine plafond. Ze gloeien allang niet meer. O god, ik kan niet ontslagen zijn. Niet al na één week. ‘Het spijt me heel erg, Benny.’ Stilte. ‘Heb je, eh... Weet mijn vader het al?’

Hij zucht. ‘Ik heb het hem vanochtend gemaïld, maar niet verteld waarom.’ Ik zeg niets, en zijn stem krijgt een zachtere klank. ‘Hoor eens, Pia, het is nogal ingewikkeld. Een paar maanden geleden moesten we enkele mensen ontslaan. Dat we jou hebben aangenomen viel dus niet zo goed, en dan die foto... Ik kan geen kant op. Het spijt me.’ Hij hangt op.

Ik voel dat Coco en Angie naar me kijken, maar ik kan geen woord uitbrengen.

Ik ben mijn baan kwijt. En waarschijnlijk ook mijn huis. Na één week in New York.

Weer gaat mijn telefoon. Het zijn mijn ouders. Ik blijf even naar het scherm staren, wetend wat me te wachten staat.

Misschien mag ik Coco’s kotsemmer wel lenen.

Voor dit gesprek moet ik alleen zijn, dus ik loop naar de overloop en ga op de bovenste traptree zitten. Vaag hoor ik deprimerende muziek uit Madeleines kamer op de verdieping beneden me, en nog vager Julia’s sussende en Vics knorrige stemmen van helemaal beneden.

Dan druk ik op ‘beantwoorden’. Ik probeer te klinken als een goede dochter. ‘Hé, pappie!’

‘Je bent nu dus al je baan kwijt. Kun je dat uitleggen?’

Mijn stem is weg. Dat overkomt me soms. Net als ik het niet kan gebruiken. Er komt alleen een hoog, piepend geluid uit mijn keel.

‘Leg uit!’ snauwt mijn vader. Hoewel hij twintig jaar in de vs heeft gewoond, heeft hij een best wel intimiderend Zwitsers accent.

‘Het spijt me... Ik vind wel ander werk, heus, en...’

‘Pia, we zijn zo teleurgesteld!’ Mijn moeder doet ook mee. Haar Indiase accent wordt sterker als ze boos is. Zoals nu.

‘Jij wilde deze zomer met Angie op vakantie, dus dat hebben we betaald. Je wilde een baan, dus dat hebben we voor je geregeld. Je zei dat je de ideale kamer had gevonden, dus dragen we bij aan de huur, al heb ik nooit begrepen wat er in hemelsnaam ideaal is aan Brooklyn...’

‘Je bent liever lui dan moe! Je bent een verwend nest! Ben je weer aan de drugs?’

Door de jaren heen hebben ze hun tweekoppige overvaltaktiek tot een ware kunst verheven.

‘Liever lui dan moe. Je moeder heeft gelijk. Je slaagt er niet in om het simpelste baantje te houden... Luister goed, ik wil je een verhaal vertellen...’

Ik laat mijn hoofd hangen. Mijn ouders leggen de lat hoog en hebben lage verwachtingen – een combi die elke vorm van zelfvertrouwen de grond in boort.

Bovendien verdraaien ze alles om mij een rotgevoel te geven. Ze zeiden dat ze mijn vakantie zouden betalen als ik goede cijfers haalde, dat ik nooit zonder hulp een baan zou kunnen vinden én ze gaven me een toelage, dus daar zei ik natuurlijk ja op. Ik ben toch niet gek?

‘... en zo heb ik je vader leren kennen en toen zijn we getrouwd en kregen we jou en toen leefden we... Hoe zeg je dat? Nog lang en gelukkig.’

Ja, hoor. Mijn ouders praten bijna niet met elkaar. Ze storten zichzelf op hun werk (mijn vader) en sociale leven (mijn moeder). Ze hebben elkaar in New York leren kennen – daar ben ik geboren – en toen zijn ze achtereenvolgens verhuisd naar Singapore, Londen, Tokio, Zürich... Ik heb tot m’n twaalfde op Amerikaanse internationale scholen gezeten, en toen vonden ze dat ik naar een kostschool moest.

‘Het leven begint met een baan, Pia. Jij denkt dat we je altijd uit de brand blijven helpen, dat het leven één groot feest is. We weten dat je nooit carrière zult maken, maar een baantje...’

‘Een reden om ’s ochtends uit bed te komen!’

‘Je moet de waarde van geld leren kennen. Is dat duidelijk?’

Ik knik stompzinig en staar naar de muur, naar het antieke behang met rozenknopjes. Aan de onderkant is het behang losgeraakt, het krult omhoog als potloodslijpsel. Het is geruststellend.

‘Pia!’ schreeuwt mijn moeder. ‘Waarom luister je niet? Moeten we de Skype weer doen?’

‘Nee, nee, mijn Skype doet het niet,’ zeg ik snel. Ik kan het niet aan om met mijn ouders te skypen. Veel te heftig.

‘We zetten je toelage stop, nu meteen. Geen geld voor de huur, geen creditcard voor noodgevallen. Je staat er alleen voor.’

‘Wat... m-maar het kan wel even duren voordat ik nieuw werk heb gevonden!’ stamel ik in paniek.

‘De Bank van Pappie en Mammie is dicht, tenzij je bij ons in Zürich komt wonen en hier werk vindt. Dat is de deal.’

‘Nee!’ Ik weet dat ik hysterisch klink, maar ik kan het niet helpen. ‘Mijn vrienden wonen hier! Ik woon hier!’

‘We willen je beschermen,’ zegt mijn moeder op iets mildere toon. Opeens krijg ik tranen in mijn ogen. ‘We maken ons zorgen. En het lijkt erop dat je alleen veilig bent als je bij ons bent.’

‘Ik bén veilig.’

‘We willen dat je gelukkig bent,’ voegt ze eraan toe.

‘Ik bén gelukkig!’ Mijn stem breekt.

Mijn vader neemt het over. ‘Dit is de deal. Over precies twee maanden gaan we op vakantie naar Palm Beach, en we vliegen via New York. Als je tegen die tijd geen betaald werk hebt gevonden, nemen we je mee terug naar Zürich. Voor jou is dat het beste.’

De tranen lopen over mijn wangen. Ik weet wel dat ik domme dingen heb gedaan, maar jezus, ik heb geprobeerd het goed te maken. Ik heb hard gestudeerd, aan een uitstekende universiteit... maar het is nooit goed genoeg.

‘Oké, de boodschap is duidelijk,’ zeg ik. ‘Ik moet hangen.’

Ik verbreek de verbinding en staar nog steeds naar het gekrulde behang. Dan steek ik afwezig mijn wijsvinger in mijn mond en pro-